І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXII. Ч. 210. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 10-го ЛИСТОПАДА 1965 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 10, 1965 No. 210. VOL. LXXII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок, 9 листопада 1965

В АМЕРИЦІ

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ ДВАЙТ Д. АЙЗЕНГАВЕР НЕСПОДІВАНО ЗАХВОРІВ НА СЕРЦЕ вночі о год. 12-ій, і о год. 2-ій по півночі 9-го листопада його перевезли до армійського шпиталю у Форті Гордон. Президент Айзенгавер перебував на відпочинку в Огесті, Джорджія. Покищо не знати, чи колишній президент занедужав на серце чи на недиспозицію шлунка. При недужому є три лікарі. Спеціяліст від серцевих недуг має прибути з Вашинґтону. Айзенгавер хворів на серцеву атаку в 1955-му році. Пані Айзенгавер є в шпиталі. В ранніх годинах у вівторок повідомляли, що пацієнт не відчуває болів і спить. Айзенгавер має 75 років.

СЕКРЕТАР СКАРБУ ГЕНРІ ФАВЛЕР ОСТЕРІГАЄ ПРОТИ ЗБІЛЬШУВАННЯ ЦІН на товари, бо це може збільшити інфляцію в ЗДА, легкий тиск якої відчувається в американській економіці. Секретар скарбу промовляв на зборах Економічного Клюбу в Ню Йорку. Фавлер сказав, що збільшування цін на товари є небезпечне головним чином тепер, коли ЗДА є втягнені у війну у В'єтнамі, і внаслідок цього звужується відношення між запасом товарів і запотребуванням. Одночасно у Вашингтоні йде гостра дискусія між урядом і алюмінійовими корпораціями, які збільшили ціни на алюміній, а уряд випустив 200,000 тонн алюмінію на ринок по дотеперішній ціні.

В КАТАСТРОФІ ЛІТАКА АМЕРИКАНСЬКИХ ЛІНІЙ ЗГИНУЛИ 58 ОСІБ, ВРЯТУВАЛИСЯ 4. Літак вилетів із Ню Йорку і недалеко міста Сінсіннеті в Огайо під час бурі з громами налетів на гору. Літак горів 4 години після катастрофи, і в ньому були пасажири і залога. З сусідніх міст Огайо і Кентаки поспішили на рятунок амбулянси, але немає надії, щоб хтось із 58-ох був ще живий. 4 особи були викинені з літака. Одна з них була ще притомна і сказала до фармера, який прибув на місце катастрофи: „Ми не бачили вершка гори". Літак мав приземлитися на близькім летовищі, але грім його запалив і він експльодував.

РОСІЙСЬКИЙ КНЯЗЬ ФЕЛІКС ЮСУПОВ ПРОГРАВ ПРОЦЕС ЗА ВІДШКОДУВАННЯ В СУМІ $1.5 МІЛЬЙОНА, якого він домагався від Колюмбія Бродкестінґ Систем за те, що невірно представлено справу вбивства черця Распутіна, якого Юсупов вбив в 1916 році в свойому палаці в Петербурзі. 78-річний князь не міг доказати, що телевізійна компанія порушила його приватне життя, фільмуючи справу вбивства Распутіна, про що Юсупов написав окрему книжку. Князь твердив, що фільм невірно представив ролю його жінки, яка, згідно з фільмом, мала бути принадою для Распутіна, щоб затягнути його до палацу Юсупова.

Д-Р ВОЛТЕР ГЕЛЛЕР ПІДТРИМУЄ УРЯД ПРЕЗИДЕНТА В СПРАВІ ЦІН НА АЛЮМІНІЙ. Як відомо, деякі алюмінійові компанії вирішили збільшити ціни на алюміній та алюмінійові вироби на півцента зглядно на одного цента за один фунт. Уряд є проти цього збльшення, уважаючи його за інфляційне. Щоб недопустити до збільшення цін, уряд кинув на ринок 200.000 тонн алюмінію по теперішніх цінах. Д-р Геллер, колишній голова Ради Економічних Дорадників Президента заявив, що алюмінійові корпорації не мали права збільшувати цін на алюміній і алюмінійові вироби.

У СВІТІ

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ШАРЛЬ ДЕ ҐОЛЛЬ ПОВІДОМИВ через міністра інформації Алена Пейрефіта, що коли його переоберуть у виборах 5 грудня ц. р. на президента Франції то він служитиме цілу 7-річну каденцію. Загально думали, що 75-річний де Ґолль хоче, щоб його тепер вибрали, на те, щоб за рік-два зректися. Де Ґолль користується тепер добрим здоров'ям, але в його віці не можна робити плянів на 7 років наперед — твердять його противники.

ПОЛІТИЧНА КОМІСІЯ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ПРИЙНЯЛА 83 голосами резолюцію вісьмох невтральних країн, яка поручає Женевській конференції роззброєння, яка має зійтись знову в січні наступного року, щоб вона прийняла міжнародний договір проти поширення атомової зброї. За ту резолюцію, вдержану в дуже загальниковій фразеолоґії, голосували однаково ЗДА, як СССР. Зате між шістьма державами, які стримались від голосування, була і Франція, яка бойкотує ввесь час згадану Женевську конференцію роззброєння та не підписала договору про заборону всіх ядрових експериментів, за винятком підземних.

БІЛЬШІСТЬ СОЦІЯЛІСТИЧНОГО УРЯДУ В БРИТАНІЇ СКОРЧИЛАСЬ до одної особи після того, як на на серцеву атаку помер 53-річний парляментарний посол Генрі Соломонс, член соціялістичної Лейбор партії. Однак уряд сподівається виграти в додаткових виборах у двох виборчих округах ще поки відбудеться будь-яке голосування в парляменті, що могло б спричинити упадок уряду.

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН ЗАПРОСИВ прем'єра Родезії Айена Смита приїхати до Лондону на переговори в справі задуманого проголошення самостійности Родезії. Уряд Айена Смита веде біло-расистську політику, здавлюючи поліційними методами всяку опозицію проти неї. Тому речники 4-мільйонової чорної більшости в Родезії, як і всі інші африканські держави погрожують репресіями у випадку проголошення такої незалежности. Тим часом прибув до Лондону головний суддя Родезії, Ю. Відл, передбачений на голову королівської комісії для цієї справи.

У НІҐЕРІЇ Є ВЖЕ 50 ВБИТИХ внаслідку демонстрацій проти пофальшування останніх тамошніх виборів в користь керівної урядової партії. Хоч загально передбачувано, що опозиція виграє у виборах, проте проголошено перемогу урядової партії у відношенні до опозиції, як 3:1. Опозиція твердить, що пофальшування перевели масово призначені урядом голови виборчих комісій. Підпали будинків, автомобілів і крамниць, грабунки й саботажні акти спричинили вже шкоду на 560.000 дол. Уряд намагається завести спокій поліційними методами.

ІНДІЯ ВІДКЛИКАЄ БІЛЬШІСТЬ З-ПОСЕРЕД СВОЇХ 150 ЧЛЕНІВ амбасади в Пакістані. Індія і Пакістан відкликали вже, ніби-то на „консультацію", своїх високих комісарів, які є насправді амбасадорами в тих країнах. Газети не виключають, що Індія і Пакістан зірвуть дипломатичні взаємини. Індійський прем'єр Ляль Багадур Шастрі заповів, що індійці силою викинуть пакістанців з усіх позицій, що їх ті останні зайняли на індійській території в ході останньої війни, якщо Пакістан не відкличе їх добровільно.

Президент Джансон підписав закон про допомогу академічному шкільництву

Сан Маркас, Тексас. — Президент Джансон 8-го листопада підписав історичний закон про федеральну допомогу коледжам і університетам, на яку то ціль федеральна скарбниця має видати впродовж трьох років поважну суму — $2 300 000 000. Підписання цього закону відбулося в тому коледжі в Сан Маркос в Тексасі, в якому Джансон 35 років тому закінчив студії. Студенти цього Південно - західнього Тексаського Стейтового Коледжу оваційно вітали свога найславнішого випускника. Промовляючи в коледжі, Президент хвалив першу сесію 89-го Конґресу, який зробив для освіти, для поборювання недуг і для боротьби проти вбогости більше, як яканебудь сесія Конґресу в історії ЗДА. „Численні люди, казав Президент, впродовж багатьох років твердили, що освіта і здоров'я людини не належать до тих справ, якими має займатися федеральний уряд". І таким робом наші школи не могли розвиватися, наші хворі не мали потрібної опіки і наші вбогі попадали в розпач. „Але тепер, в 1965-му році, ми припинили балакати про ті справи і почали діяти" Президент сказав 3 500 студентам коледжу і професорам, що новий закон про допомогу школам вможливить 140 000 студентам студіювати в коледжах, хоч вони не мають на це своїх грошей. Студенти зможуть діставати стипендії, позики та можність заробітку як теж могтимуть після закінчення середньої школи (гай скулу) продовжувати свою освіту в коледжах та університетах.

Литовці, естонці й лотиші влаштовують маніфестацію і протестаційний похід до ОН

Ню Йорк. — В субату 13 листопада ц. р. відбудеться тут в Медисон Сквер Гарден велика політична маніфестація, влаштована заходом литовських, латвійських та естонських національних організацій і представництв для запротестування перед світом проти поневолення Москвою Литви, Латвії та Естонії, які то держави загарбала Москва двадцять і п'ять років тому. Після маніфестації відбудеться із Гаммаршилд Пляза до будинку Об'єднаних Націй протестаційний похід, у висліді якого представники названих народів передадуть керівникам ОН „Апель до совісти Об'єднаних Націй", що його підписали видатні представники американського громадянства та багатьох поневолених Москвою народів, в тому й українського — сл. п. д-р Степан Витвицький та український католицький єпископ Стемфорду Йосиф Шмондюк. В маніфестації і в поході візьмуть участь також організації і представництва інших поневолених Москвою народів, між ними й українці. Маніфестація в Медисон Сквер Гарден почнеться в суботу о год. 12-ій вполудне. Крім промов буде також і мистецька програма.

Чотирнадцята Конвенція Союзу Українок Америки відбудеться в Ню Йорку в днях 25-28 листопада ц. р.

Ню Йорк. — XIV-та Конвенція Союзу Українок Америки, яку намічено на дні 25-28 листопада в готелі Статлер-Гілтон при 33-ій вулиці і 7-ій Авеню в Ню Йорку, відбудеться під кличем „Зберігаймо єдність українського жіноцтва". Цьогорічна Конвенція замітна зокрема тим, що вона сходиться із 40-літтям існування Союзу Українок Америки. Велику частину програми буде присвячено діловим нарадам та організаційним питанням. Гості та ширше громадянство матимуть змогу брати участь у низці доповідей, панелів а також і в спільних обідах. Спеціяльною імпрезою буде Бенкет в залях Статлер-Гілтон в суботу. 27 листопада, на який запрошено визначних представниць американського та чужинецького світу. Атракцією вечора буде показ української історичної ноші, а також виступ співачки Метрополітальної Опери п. Ордасси-Баранської.

Реєстрація делеґаток на Конвенцію буде відбуватися в четвер і в п'ятницю 25-26 листопада. Відкриття Конвенції в п'ятницю о год. 10-ій ранку. Цього ж дня, після пленарних нарад, в Українському Інституті Америки відбудеться панель на тему „Зберігаймо силу нашого поселення". В суботу 27 листопада буде продовження конвенційних нарад і після обіду сесія англомовних відділів з доповіддю на тему „Пізнаваймо корінь нашого походження" та сесія молодечих відділів з доповіддю про завдання української жіночої молоді в ЗДА. Увечері в суботу буде конвенційний бенкет в готелі Статлер. В неділю після Богослужень в українських церквах буде вибір нової Головної Управи СУА й ухвалення резолюцій.

ЩЕ ПРО ПОХОРОН СЛ. П. Д-ра Ст. ВИТВИЦЬКОГО

Крім згаданих у нашому попередньому звідомленні, над могилою прощав сл. п. Президента УНР С. Витвицького від Української Революційно Демократичної Партії і від славної Полтавської землі, що дала українському народові Симона Петлюру й Андрія Лівицького, голова Координаційної Ради й заступник генерального Секретаря УРДП — Микола Степаненко.

Маруся Е. Бек перемогла у виборах

Маруся Бек

Детройт, Міш. (І.Б.) — Не зважаючи на гостру кампанію ведену проти неї т. зв. протинеґритянськими „ліберальними" групами, в тому і обома місцевими щоденниками, Маруся Е. Бек була перевибрана на нову 4-літню каденцію до Міської Ради в останніх виборах, що відбулись 2 листопада в місті Дітройті. Маруся Бек, хоч і не була обрана на президента Ради, все таки одержала понад 218 тисяч голосів, що служить доказом її незвичайної популярности серед мешканців міста. Два її однодумці в Міській Раді програли. Найбільшу підтримку одержала вона від домовласників, але й українці пішли масово до виборчих урн та віддали свої голоси на неї. Перемога Марусі Бек викликала велике захоплення не дільки серед української громади, але й серед всіх етнічних груп, бо вона знову стає їх репрезентанткою.

РОЗПОЧАЛИСЯ ДЕБАТИ НАД ЧЛЕНСТВОМ КОМУНІСТИЧНОГО КИТАЮ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ

Об'єднані Нації. — В понеділок 8 листопада ц. р., вже на 5-ій з черги Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй, почали дебатувати над справою допущення чи недопущення Комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй. Головними „спонзорами" теперішнього внеску були комуністична Альбанія, єдиний европейський сателіт Пейпінґу, та „невтральна" Камбоджа, яка від кількох років щораз більше нахваляється своєю „приязню" з Комуністичним Китаєм. Галім Будо з Альбанії був головним речником прихильників допущення китайських комуністів до ОН. Він використав нагоду, щоб лаятись однаково проти „американських імперіялістів", які ніби задля збереження своїх „імперіялістичних" інтересів та підпорядкування собі Об'єднаних Націй не хочуть допустити туди Комуністичного Китаю, — як теж лаявся проти „націоналістичної ренеґатської кліки" Чіянґ Кай-шека, себто Вільного Китаю на Формозі (Тайвані). По тій самій лінії промовляв представник Камбоджи Гуот Самбат. Совєтський амбасадор Микола Федоренко підтримав також справу допущення Комуністичного Китаю до ОН, заявивши, що крім ЗДА — всі три інші великодержави, постійні члени Ради Безпеки ОН, Британія, Франція і СССР зберігають дипломатичні взаємини з Пейпінґом та стоять на принциповому становищі, що Комуністичний Китай повинен належати до Об'єднаних Націй. Рішуче становище проти допущення Комуністичного Китаю до ОН сформулював амбасадор ЗДА Артур Ґолдберґ, який перестеріг, що Комуністичний Китай в Об'єднаних Націях був би чинником повного розкладу тієї організації. Ґолдберґ покликувався найбільше на власні заяви комунокитайських вожаків. Він пригадав недавню заяву Чу Ен-лая, що Африка є „зрілою до революції", та запитував, котру саме африканську країну мав Чу Ен-лай в першу чергу на увазі і як має виглядати та африканська революція, керована з Пейпінґу. Ґолдберґ підкреслив, що прийняття Комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй рівнялось би капітуляції перед шантажем та нагородженню найбільших сучасних палячів війни за їхню войовничу поставу. Комуністичний Китай рішений зруйнувати той порядок світу, що його Об'єднані Нації будували й берегли впродовж 20-ох років. Комуністичний Китай стоїть на тому принциповому становищі, яке власне є яскраво протилежне до головного принципу, на якому спирається вся ідеологічна структура ОН і вся її реальна політика: що збройною силою не можна і не вільно розв'язувати ніяких міжнародних проблем. Пейпінґ власне й пропонує культ збройної сили, як засобу разв'язання конфліктів та поширювання комуністичної ідеології. По тій самій лінії промовляв також речник Вільного Китаю Лію Чієнг: під час його промови демонстраційно абсентувались всі комуністичні представники. ЗДА й інші країни, що противляться допущенню Комуністичного Китаю, вважають, що ця справа має „особливу вагу" і тому вимагає більшости двох третин членських держав. Коли б Генеральна Асамблея прихилилася до такого становища, то справа прийняття Комуністичного Китаю напевне перепала б. Коли ж рішала б звичайна більшість, то знавці передбачають, що одна або друга сторона переможе мінімальною скількістю голосів.

Канадійські вибори не дали Пірсонові парляментарної більшости

Оттава. — Вибори з 8-го листопада не дали канадійському прем'єрові Лестерові Б. Пірсонові такої більшости, щоб він міг урядувати, спираючись на свою Ліберальну партію, не потребуючи підтримки якоїсь меншої партії. Два місяці тому Пірсон розв'язав був Палату Громад і розписав нові вибори, щоб мати повну парляментарну більшість, яка дозволила йому на довшу мету плянувати внутрішню й закордонну політику. В ранніх годинах 9-го листопада радіові стації повідомляли, що проурядова Ліберальна партія дістала 129 послів, а до більшости треба 133 голосів, ба Парлямент має 265 місць. Таким чином в Канаді при владі і надалі буде уряд меншости, який не матиме потрібної стабільности для праці. Консервативна партія колишнього прем'єра Джана Діфенбейкера, на основі неповних виборчих вислідів, скріпилася на 10 послів, але і вона не має більшости. Перед виборами вона мала 93 послів. Діфенбейкер вів завзяту виборчу кампанію, подорожуючи 32 000 миль та виголосивши 75 промов, закликаючи виборців „зробити лад в Оттаві".

У Вєтнамі продовжуються завзяті бої

Сайґон. — Про завзятий характер в'єтнамської війни свідчать бої, які відбулися на суходолі і в повітрі — в одному тільки дні, минулого понеділка (у В'єтнамі був тоді вже вівторок). У так званій зоні „Д" за 30 миль на північ від Сайґону велась цілоденна битва, в якій по американському боці боролися вояки 173 парашутної бриґади та першого австралійського піхотного куреня. Після бетви нараховано на бойовищі 391 тіло комуністів, — деякі з них були без одягів, що їх встигли стягнути оцілілі партизани, але не встигли забрати вбитих як це з-правила роблять. Щодо американських втрат то вони були — за офіційним комунікатом — „поміркованї". Переведено теж знову два налети — вже п'ятий і шостий впродовж двох днів — проти ракетних становищ у Північному В'єтнамі. Внаслідку налетів проти становищ протилетунських ракет — знищено сім таких становищ, однак втрачено шість американських літаків. У понеділковому налеті брали участь бомбовики з двох американських літаконосців. Воєнні звітодавці звертають увагу, що коли довгий час трудно було докладно визначити місця, де знаходяться побудовані совєтськими техніками становища протилетунських ракет, то тепер, при докладному підсумуванні всіх фраґментаричних відомостей, отриманих чи-то з розвідчих летів чи від переслухуваних полонених, можна вже настільки докладно визначити ті ворожі позиції довкола Ганою, що скеровані проти них налети осягають свою ціль.

15-ТИЙ КРАЙОВИЙ З'ЇЗД ОДУМ-У

Таронто. — У зв'язку із смертю сл. п. д-ра Степана Витвицького, президента УНР в екзилі, П'ятнадцятий Крайовий З'їзд Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) в Канаді, що був призначений на 23 жовтня ц. р., відбудеться в новому реченці — в суботу 13 листопада ц. р.

Громада в Джерзі Сиґі відзначила роковини Листопадового Зриву

Джерзі Сиґі. — Місцева Українська Громада із своїм Відділом Українського Конґресового Комітету у проводі відзначила минулої неділі, 7-го листопада, роковини Листопадового Зриву традиційним святом - концертом, що відбувся тут у великій залі Українського Народного Дому в пополудневих годинах. Промовцем на тому святі мав бути д-р Володимир Калина, який на передодні свята помер у Ню Йорку. Його пам'ять пошанувала місцева українська громада вставанням з місць та хвилиною мовчанки. Свято відкрив коротким словом голова Відділу УКК дир. Маріян Коць, а о. декан Антін Борса провів молитву за український нарід та успіх його змагань до волі й незалежности. Святочне слово виголосив сотник д-р Іван Козак. Усю мистецьку програму виконала місцева молодь. Відповідні до нагоди вірші деклямували Ганнуся Вох, Ірина Куций, Анна Дидик — всі члени СУМА, а відповідні мелодії на фортепіяні виконали учні УМІ Оксана Борбич та Ірина Савчин. Пластова молодь виконала Листопадовий монтаж в аранжеровці пл. сен. Ольги Парубчак.

Окружний Комітет Відділів УНС Рочестеру відбув наради, плянує посилену працю

Рочестер, Н. Й. — В суботу, 6-го листопада, тут в Українському Американському Клюбі відбулися організаційні наради Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, в яких взяли участь гол. предсідник Йосип Лисогір, гол радний Василь Гуссар і репрезентанти сімох Відділів УНСоюзу з Рочестеру й околиць. Наради відкрив і ними проводив голова Окружного Комітету Василь Гуссар, а секретар Комітету Вол. Гавриляк прочитав протокол з попередніх зборів. П. Й. Лисогір у своєму слові звернув увагу зокрема на численні новості й вдосконалення в забезпеченевій системі УНС, введені з днем 1 липня цього року та які відкривають небувалі досі можливості нової організаційної праці й успіхів для УНСоюзу. Доповідач дав також загальний огляд теперішнього стану та з'ясував тенденції дальшого розвитку праці УНСоюзу в головних ділянках його активности: організаційній, фінансовій та культурно - видавничій. Над доповіддю розгорнулася широка дискусія з участю всіх приявних.

В Ню Йорку відбувається виставка образів, дарованих мистцями Пластові

Ню Йорк. — Виставка образів 17 визначних українських малярів відбувається під цю пору в приміщенні Товариства та Кредитівки „Самопоміч" при 98 Друга Евню в Ню Йорку. Всі ці мистці подарували свої образи на корисне громадське діло — перебудову і влаштування новонабутого Пластового Дому в Ню Йорку. Ці образи будуть розльосовані на Пластових Вечерницях, які відбудуться в найближчу суботу, 13 листопада 1965 р. в Українському Народному Домі в Ню Йорку. Виставка образів має за мету заохотити громадянство до участи в цій корисній акції та в перших у цьому осінньому сезоні вечерницях. Виставка охоплює образи таких мистців: Б. Василишина, Я. Вижницького, О. Лядинюк, Я. Гніздовського, О. Климка, Е. Козака, Л Кузьми, А. Малюци, Л. Морозової, М. Мороза, М. Неділка, З. Онишкевича, В. Панчака, Л. Перфецького, С. Петеш, Б. Титли і П. Холодного.

Л. М. Клюб в Ню Йорку влаштовує обговорення З'їзду Журналістів

В найближчу п'ятницю 12 листопада ц. р. в Літературно-мистецькому Клюбі в НЮ Йорку відбудеться вечір, присвячений недавньому І-му з'їздові українських журналістів Америки і Канади. В програмі — обговорення того з'їзду з участю кількох головних його організаторів і учасників. З короткими інформаційними доповідями та в дискусії над ними виступлять редактори А. Драґан, І. Кедрин, Р. Криштальський, М. Понеділок, Б. Ржепецький. Ціллю вечора є бажання Управи Літературно-мистецького Клюбу познайомити ширше українське громадянство з першим з'їздом українських журналістів, який з участю понад сто діячів преси відбувся 30 і 31 жовтня ц. р. на Союзівці.

В Києві відбувся похорон І. Педанюка, що згинув у Ню Йорку внаслідок „нещасного випадку"

Київ. — Як повідомляє „Радянська Україна" з 3-го листопада ц.р., тут відбувся державний похорон Івана Марковича Педанюка, члена делеґації УССР до ОН та голови комітету в справах преси при Раді Міністрів УССР. Іван Педанюк помер у Ню Йорку внаслідок „нещасливого випадку", що його „Рад. Україна" й інші київські газети ближче не описують. В доповненні до короткої вістки про випадок з І. Педанюком, поданої американською пресою, нюйоркський „Дейлі Нюз" з 1 листопада ц.р. подав був таку вістку:

„Урядовець української делеґації до Об'єднаних Націй помер учора внаслідок розбиття голови, що правдоподібно сталося під час упадку по сходах з одного поверху в палаці місії на Лонґ Айленді. Нассавська поліція початково мала підозріння щодо причини смерти 48-літнього Івана Марковича Педанюка. Її скептицизм був результатом того, що українські урядовці відмовляли їй дозволу ввійти до збудованого в григоріянському стилі палацу на 5-акровій площі при 136 Мілл Рівер Ровд у Горішньому Бруквіллі. Проте, проведена в Медовбрук шпиталі в Східньому Медов секція виявила, що Педанюк умер від заломаної чашки на лівому боці голови. Дипломата перевезли до Ойстер Бей шпиталю в Бейвіл учора о год. 12:10 рано шофер та кількох урядовців делеґації. Лікарі, які перевели екзамінацію, ствердили смерть і виявили тяжку рану на лівому боці голови. Дедектив Меттю Бонора з Нассавської поліції сказав, що не зважаючи на численні розходження в офіційних виясненнях здається, що Педанюк намагався змінити жарівку в білярдовій кімнаті на першому поверсі. Він втратив рівновагу, впав через перегороду сходами вниз на цементову долівку, що прилягає до басейну в пивниці. Речник української делеґації сказав поліції, що Педанюк приїхав до цієї країни недавно та що він ще не був ознайомлений з розкладом дому. Педанюк був одружений та батьком двоїх дітей".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Апель до сумління світу

Двадцять п'ять років тому, в літніх місяцях 1940 року, довершено в Москві один із найбільших злочинів в історії міжнародних взаємин — знищення незалежности трьох балтійських держав Естонії, Латвії і Литви. Користаючи із започаткованої гітлерівською Німеччиною збройної агресії проти Польщі, Голляндії, Бельгії, Франції й інших країн Европи, большевицька Москва в зрадницький спосіб окупувала того року територію названих балтійських держав, ліквідуючи їх легальні, обрані свобідною волею населення уряди, і депортуючи десятки тисяч патріотів у Сибір та інші області Совєтського Союзу.

Совєтська агресія проти Естонії, Латвії й Литви була потоптанням не лише міжнародних трактатів, що їх підписали також і Совєти, але й запереченням здійснюваних Лігою Націй ідей про самовизначення всіх народів і брутальним порушенням принципів, що лягли в основу пізнішої міжнародної організації Об'єднаних Націй. Своєю злочинною анексією балтійських держав Москва заперечила будь-яку можливість довір'я і співпраці між державами світу, і тому ні ЗДА, ні багато інших держав не визнали ще й досі факту інкорпорації балтійських держав в систему Совєтського Союзу і визнають далі дипломатичні представництва цих держав за єдинозаконну їх репрезентацію.

Не зважаючи на таке принципове ставлення до факту брутального поневолення трьох недавно ще вільних народів, ні держави вільного світу, ні створені ними Об'єднані Нації не започаткували ніяких конкретних заходів у справі звільнення балтійських держав з-під московської окупації. Існуюча в рамках Об'єднаних Націй Комісія 24-ох для розгляду колоніялізму не взяла ще й досі на порядок дня справи балтійських держав, не визнала хоч би в теорії конечности відновлення їх державної незалежности і суверенности. В такій ситуації світ поволі забуває про те, що названі держави, як і багато інших країн і народів, чекають ще й досі на застосування у відношенні до них права на самовизначення, що єдино тільки може бути гарантією міжнародної коекзистенції і світового миру.

Використовуючи нагоду 25-ої річниці совєтської анексії балтійських держав, їхні політичні представництва на еміграції розгорнули широку кампанію, щоб пригадати світові долю тих держав, спонукати великі держави світу стати на оборону зліквідованої брутально червоною Москвою незалежности. Створені комітети за відновлення незалежности Естонії, Латвії і Литви звернулися на сторінках великих газет із закликом до світової опінії і до сумління вільного світу визнати вимогу свободи для людей і народів, малих і великих, покладену в основу хартії Об'єднаних Націй. В своєму заклику, підписаному представниками провідних кіл американського громадянства і репрезентантами національних еміграцій, в тому числі сл. п. президентом УНР в екзилі д-ром Степаном Витвицьким та єпископом Стемфорду кир Йосифом Шмондюком, вони стверджують, що не можна говорити про право на самовизначення і про боротьбу з колоніялізмом, поки під ярмом московського імперіялізму і колоніялізму карається цілий ряд народів.

Українці у вільному світі приєднуються до цього заклику і візьмуть організовану участь у великій маніфестації за свободу поневолених націй, що відбудеться в суботу 13 листопада і завершиться переданням вимоги Об'єднаним Націям узяти під розгляд Генеральної Асамблеї ОН і балтійську проблему і справу совєтського колоніялізму взагалі.

За рівновагу цін і заробітків

Минулого тижня несподівано виринув поважний конфлікт між американським урядом і одною з найважливіших галузей важкого промислу — алюмінійною. Три найбільші продуценти алюмінію проголосили — без попереднього порозуміння з урядом і без його згоди — що вони підвищують ціни від ½ до 25 центів за фунт того металу, залежно від його якости. Президент Джансон зареагував так само гнівно на цей хід алюмінійних потентатів, як три з половиною роки тому президент Кеннеді на подібний хід магнатів сталевого промислу. Тоді, під натиском уряду, який розпоряджає різними можливостями репресій, володарі сталевого промислу відкликали заповіджене підвищення цін. Тепер згадані продуценти алюмінію не захотіли зробити цього. Тоді уряд вирішив кинути на ринок 200.000 тонн алюмінію з державних запасів, які становлять 2,500.000 тонн, — щоб протидіяти підвищенню цін. Водночас преставники уряду в особах секретаря оборони Роберта МекНамари, секретаря фінансів Генрі Г. Фовлера і голови Ради Економічних Дорадників президента Горднера Аклі на спеціяльній пресовій конференції затаврували підвищення цін на алюміній, як економічно неоправдане, суперечне з політикою рівноваги цін та заробітків і тому — загрозливе з погляду стабільности доляра. До їхнього становища приєднався також д-р Волтер Геллер, голова Ради Економічних Дорадників за президентури Дж. Ф. Кеннеді.

Справа набрала принципового характеру: чи і поскільки державна влада повинна впливати на зберігання такої рівноваги між цінами на промислові вироби і заробітками робітників, щоб не загрожувала інфляція. Ясно, що в країні, де промисл і торгівля спираються на священному принципі приватної власности, ініціятиви і вільного суперництва — продуценти надзвичайно чулі на пункті свободи рухів і наче автоматично ворожі супроти втручання держави в нормування цін. З другого боку — керівні державні кола не можуть байдуже придивлятися щораз вищій спіралі цін і заробітнків. Вихід із ситуації в самоконтролі робітничих спілок, які вимагають і осягають щораз вищі заробітки для робітників, і продуцентів, які повинні бути скромнішими у вимогах зисків, що з них поважний відсоток мусить іти на інвестиції.

Поза суто економічним справа має й політичний аспект. Після згаданого вище конфлікту між президентом Кеннеді і сталевим промислом — в колах американських промисловців і фінансистів виникли настрої неприхильні до уряду, який нібито односторонньо фаворизує робітництво. Президент Джансон старався протидіяти тим настроям ще виразніше, як це робив його попередник. Проте, теперішній конфлікт довкола цін на алюміній може збільшити настороження великого американського капіталу проти демократичного режиму. Очевидно, що це не лежить в інтересах ані Демократичної партії, ані всієї державної економіки, особливо в періоді її дальшого великого здвигу. Деякі фахівці твердять, що цей здвиг навіть завеликий, і тому наче автоматично породжує загрозу інфляції. Алеж ті самі фахівці погоджуються, що поки число затруднених в ЗДА б'є чимраз нові рекорди і такі ж нові рекорди б'є загальний добробут, то не існує поважної небезпеки для вартости доляра.

Мих. Килимний

ДЕЩО З БРАЗИЛІЙСЬКИХ ВИБОРІВ

Куритиба. — Часткові вибори губернаторів 11-ох естад та голів окремих міських управ у Бразилії, що відбулися 3-го жовтня, нічого особливого не принесли. Поразка урядових кандидатів у більшості естад майже нікого, крім уряду не заскочила. Виливання під час виборчої кампанії найгидкіщих помиїв на голови кандидатів також не є тут віякою новиною. Витрата величезних грошей на пропаґанду — річ звична, бо в Бразилії, на жаль, ще й досі на виборні становища дивляться, як на дуже добрі „неґосіо", для опанування яких варто вивернути кишені, бо в разі перемоги гроші швидко повернуться з казковими відсотками.

У місцевості Сан Міґель дос Кампос, естадо Аляґоа, на „префейта" вибрано рівними голосами — ні одним більше, ні одним менше — аж дві особи відразу: Онорія Коррея і Діней Суареса. Виборчий трибунал вирішив, що „префейтом" буде старший віком, тобто Коррея. А цей, почувши радісну вістку, тієї ж хвилини . . . помер на удар серця . . .

От і все. Але в яке порівняння це може піти з виборами минулих років?

Пригадую, вибирали ми губернатора естада Сан Павльо. Тоді один з кандидатів, на прізвище Уде Борґе, раптом зник з загального поля зору. Вся преса величезними літерами на перших сторінках запитувала: де подівся Уде Борґе? Про це саме запитувано в трамваях, автобусах, на залізниці, в крамницях. Сенсація величезна. Та інші кандидати, щоб відвести від себе підозрілі погляди, найняли найкращих детективів, і ті протягом доби виявили Уде Борне в одному далекому селі, де він, у затишку, відпочивав, попиваючи кашасу та заїдаючи її шураскою.

На цьому Уде Борґе не спинився. Тієї пори в Сан Павльо стояла велика спека, посуха з'їдала всю рослинність. Уде Борґе оголосив, що він негайно зробить дощ. За його наказом у повітрі з'явилося кілька літаків, які на великій висоті випустили довгі звої диму, і дійсно — трохи крапель упало на землю, давши себе під час лету сфотографувати. Наступного дня ті краплі, в дуже побільшеному вигляді, з'явилися на фотах часописів з приміткою: ці краплі є подарунком мешканцям Сан Павльо від кандидата на губернатора. Отже, коли його оберуть, то він в разі потреби викликатиме справжні дощі.

В одному невеличкому місті, в естаді Мінас Жерайс серед обраних на радних фіґурувало ім'я, зовсім не знане членам виборчого трибуналу. При перевірці з'ясувалося, що те ім'я належить не людині, а . . . цапові, який завжди промишляв на базарі, де й здобув собі популярність.

Однак, здається, всі виборчі бразилійські „рекорди" побило теж невеличке місто Палмейра. Там під час виборів „префейта" редактор місцевої газети виписав страшні неподобства про нелюбого йому кандидата, представивши його як звабливача молоденьких дівчат, шахрая, розтратника державних коштів, підроблювача банкових чеків, конокрада і . . . автокрада.

Таке обвинувачення появилося за день перед виборами, тож спростувати його не було вже часу. Кандидат, розгорнувши ранком газету й прочитавши в ній „нарис" про себе, негайно озброївся, взяв собі на допомогу кількох одчайдухів і вирушив у похід. Саме тоді випало якесь свято, і богомільна Палмейра майже вся була в своїх трьох церквах.

Біля брами першої церкви кандидат натрапив на редактора. Кілька дужих рук відразу ж приперли його до паркану, і обмовлений кандидат, тримаючи напоготові пістоля, тицьнув до самого носа редактора газетою і грізно прорік:

— Ти набрехав на мене, тож тепер мусиш з'їсти свою брехню доостанку, не запиваючи. Ну, швидше, а то . . . — і цівка пістолі піднеслася до рівня очей настрашеного виразника місцевої громадської думки.

Дивитися на подію висипали люди з церкви і сусідніх домів.

Газета мала шість сторінок, тобто три аркуші. Кандидат, наче пучок сіна, коли годують коня, держав один листок в руці, а редактор мовчки його відкушував, пережовував і з натугою ковтав. Люди весело реготали, різними вигуками заохочуючи споживача такої незвичайної їжі.

Коли останній клаптик „місцевої громадської думки" зник у роті її творця й надхненника, його, в супроводі натовпу цікавих, повели під іншу церкву. Там повторилося достоменно те саме, що й під першою церквою. Кандидат виголосив вирок, після чого редактор, без жадного заперечення з його власної руки з'їв другий аркуш газети.

Біля третьої церкви, де вже зібралася ціла Палмейра, часопис був повністю спожитий, виповнивши вщерть редакторів шлунок. Аж тоді прилюдно реґабілітований кандидат змилостивився. Засунувши в кишеню пістолю, він, з виглядом переможця, доброзичливо звернувся до редактора:

„А тепер ходи до бари і випий там пива скільки влізе за моє здоров'я — на мій рахунок.

Отже, минулі вибори в Бразилії виходили куди веселіше, ніж теперішні.

● **На авкціоні в Лондоні продано американський прапор з 15 смугами і 15 зірками,** мабуть із часів Джорджа Вашинґтона, за 15.120 дол. Власниця того прапору, пані Барбара Сомс, знайшла його між старим дрантям на стриху. Її сусід давав їй за прапор 280 дол. і вона спершу хотіла його продати за ту суму. Купив його на авкціоні Едґард Бронфман, директор одної з найбільших американських дистилярень горівок у Ню Йорку.

Д-р Михайло Купшір

АДМІНІСТРУВАННЯ ЛІТЕРАТУРОЮ

II

З'їзд совєтських письменників у 1957 році знову повернув літературу на ґрунт доктринальних засад, наказуючи їй іти стежкою, визначуваною партією. Але це не був цілковитий поворот до минулого: стежка неначе поширилася, в її межах постала можливість обирати форми і теми творів. Література має далі плисти між Сциллою схематизму і Харибдою натуралізму, уникаючи „безконфліктности" і „лякування", з одного боку, а песимістичних оцінок совєтської дійсности — з другого.

„Совєтська література — читаємо у зверненні ЦК КПСС до учасників з'їзду, — зазнала шкоди внаслідок виявленої у деяких творах тенденції ідеалізувати дійсність і промовчувати конфлікт . . . Інші пішли задалеко в напрямі натуралістичної критики, стягали наклепи на совєтське суспільство, ставлячи совєтському народові несправедливі й неоправдані закиди"... З'їзд, достосовуючись до цієї рецепти, визнав „Відлигу" і „Пори року" невдалими творами, але не затаврував їх авторів, що більше, навіть вибрав їх до управи спілки. Доба Жданова минула, але які вигляди на майбутнє?

Вказівки Центрального Комітету партії не були під цим оглядом ясні. Послаблення партійного нагляду над літературою може піднести її на дещо вищий рівень, але ставить письменника в позицію непевности. Як, залишаючись оптимістом, уникнути схематизму? Де закінчується ота дозволена критика совєтської дійсности, а де починається „натуралізм"? Який письменник може бути певним, що йде правильним шляхом, а не застряг уже одною ногою в трясовинні формалізму? Точні інструкції Жданова не залишали принаймні місця для сумнівів, псевдолібералізм Хрущова, а згодом Брежнєва-Косиґіна, криє в собі засідки. Поширення вікна тюрми, в якій перебуває совєтська література, може впустити дещо світла, але не дає свободи в'язневі.

Реєстрація помилок

В чому офіційні совєтські чинники добачали помилки в адмініструванні літературою сталінської доби? Майже всі совєтські автори на терені СССР, як і в сателітних державах, стверджували, в період т. зв. „відлиги", що головні помилки виявилися в тенденціях командувати, вести творців „за руку", визначати їх творчій праці „завдання безпосередньої суспільно - політичної дидактики" або „ілюстраційні" функції. Методи політично - ідеологічної праці не були — на їх думку — властиві: замість переконування застосовувано „покрикування, таврування, засуджування". Це привело, на їх думку, до повного занику творчої діяльности не одного з поважних письменників і мистців, а інших, деколи попросту тільки кон'юнктурних хитрунів, штовхало на бездоріжжя та манівці схематизму, „лякування" й ілюстраційности. „А користь збирали хіба тільки вороги комунізму: от, дивіться — казали вони — до чого доводить соцреалізм".

Далі партійні адміністратори літератури підкреслюють, що недостатнє знання противника веде до ухиляння від „явної, одвертої дискусії з конкретними проявами чужої чи ворожої ідеології в ділянці культури", і внаслідок того в творчих середовищах панує нудьга, „стиль урядової легковатости", брак відчуття ворога, послаблення боротьби.

Зокрема в Україні „специ" від літератури наголошують, що письменникам бракує знання не тільки противника, але й „щоденної дійсности народу, який будує комунізм". На їх думку, одною з причин схематизму в ділянці літературної творчости було відірвання письменників від життя, від зв'язку з масами. Коли тавровано схематизм і творчість, обліплену кашею льозунґів, вона почала схилятися в напрямі натуралізму, себто „креслити здеформований песимістичний образ дійсности". Тим часом, кажуть вони, суть речі засновується на баченні фактів „із самої середини мас і водночас із пташиного лету".

Всі ті помилки адміністрування літературою і її творцями спричинились до того, що совєтська література не могла досі належно виконувати своєї основної функції — функції політичної корисности. Але й її другий бік, тобто мистецькі вальори, виглядають теж дуже невідрадно. Завжди політично-ідеологічна витриманість такого чи іншого твору вирішувала його долю, — не зважаючи на прикрі недоліки, а то й цілковитий брак будь-яких мистецьких та емоційних вартостей. А коли маси відмовлялися „споживати" такого роду твори, їх визнавано ідеологічно незрілими, хоча причиною байдужности була в значній мірі не ідеологія, а мистецька вбогість.

Де шукати надхнення?

Офіційні чинники добачають вихід із цієї ситуації в сміливішій творчій ініціятиві, придавленій у попередньому періоді. Але до кого має письменник звертатися за надхненням для своєї праці? Очевидно — до партії. „Здається, наші письменники і мистці, — пише московська „Правда", — відчувають деколи брак живого, особистого контакту з людьми, що керують нашим політичним, державним і господарським життям". Розмови з цими людьми могли б не тільки „допомагати творцям краще розуміти трудні явища нашого життя", але також „осмілювати творчі задуми, побуджувати рух думки на високому рівні, розвивати здібність до ширших узагальнень".

Адміністратори літератури переконані, що письменник, пущений самопас, може легко заблудити, в кожному разі не матиме певности, чи йде він визначеною стежкою, чи сходить у багно єресі. Розмова з високим партійним чинником розвіє його сумніви й унапрямить відхилення. Він зможе тоді сміливо взяти перо і йти до мети без побоювання і вагань. Очевидно, адміністратори літератури стоять твердо на становищі, що уявлення про суверенність мистецтва, які час від часу виринають ще тут і там, уявлення про те, що творці самі для себе є найбільш авторитетними суддями — мусить зустрітися з найрішучішою відсіччю.

Є в цьому всьому своєрідна гра суперечностей, прикметна для багатьох ділянок совєтського життя. Облегшується контрольний натиск, щоб крізь щілину, яка при цьому постала, впустити дещо світла, а водночас мистцеві наказують шукати надхнення там, куди вже жадний промінь не доходить — у представників партійної ієрархії. Створюється зачароване коло, ілюстрація неможливости вибрести з дилеми породженої бюрократизацією творчости.

Перфекціонізм à rebours

Отже йдеться про погодження мотиву корисности з мотивом літературної вартости, про переформування літератури в успішне знаряддя партії. Література, в інтенції партійної ієрархії, має, оперуючи власними її засобами, побіч партії і поліції, боротися за виховання „нової людини".

Тематику соцреалістичної літератури з конечности обмежують утилітарні мотиви. Складність людської психіки і зв'язана з нею ділянка індивідуальних переживань, почувань та пристрастей — для неї не доступна. Совєтська людина майбутнього — це людина з грубо тесаною психікою, здібна тільки до певних типових емоцій, опанована одною тільки пристрастю — пристрастю продукції.

Внутрішні конфлікти, відтворювання ірраціональних сторінок людської природи — „пережитки капіталістичної доби" і в комуністичному суспільстві мають належати до минулого. Тематика доби „будови комунізму" — це переможна боротьба нових ідей з примарами буржуазної спадщини, з „релігійними пересудами", з усім, що перешкоджає матеріялістичному розумінню світу. Є в цьому рід перфекціонізму à rebours, віра в можливість засадничого спрощення людської природи, улішпення психіки людини по лінії директив Центрального Комітету.

Ця мішанина пропаґанди, фікції і психологічного примітиву не може створити літератури, але відтворювання правди життя було б контрреволюцією. Отже, залишається нудота, в їдких випарах якої завмирають таланти і згасає творчий запал.

(Кінець)

Де шукати допомоги в потребі

„Куди я маю звернутись?" Таке питання можна почути досить часто. У більшості американських міст десятки громадських і приватних організацій готові допомогти тим, хто такої допомоги потребує в разі хвороби, нещастя чи чогось подібного. Проте, часто людям важко знайти організацію, яка могла б допомогти в їх спеціяльних проблемах.

Для цієї мети в Ню Йорку Громадська Рада міста видала корисну брошуру під назвою „Як шукати допомоги в разі потреби?" Там перераховано понад сто різних проблем з інформаціями, куди звертатися за порадою. Поданий нижче список — тільки невелика частина цілого — розділів свідчить про різноманітність розв'язуваних проблем не тільки в самому Ню Йорку, але й по більшості інших міст: Старість, Алькоголізм, Артрит, Сліпота, Дитячі притулки, Шпиталі для тих, що видужують, Денні дитячі ясла, Глухота, Негайна лікарська допомога, Шукання праці, Серцеві хвороби, Безпритульні чоловіки та жінки, Імміґрація та натуралізація, Юридична допомога, Опіка над матерями, Психічні недуги, Освіта, Соціяльне забезпечення, Каліцтво, Дефекти мови, Запобігання самогубства, Тимчасові притулки, Квартирна рента, Подорожі, Туберкульоза.

Майже кожний з нас час від часу стає перед лицем тої чи іншої проблеми і питає сам себе: „куди я маю звернутися?" Допомога дається не тільки тим, що не мають грошей, але й тим, що стоять перед проблемами здоров'я та добробуту.

Припустімо, що ви негайно потребуєте лікаря. Або домовласник заявив, що ви мусите звільнити помешкання, а ви не знаєте, чи він має право виселити вас. Ви недочуваєте і не маєте грошей на купівлю слухового апарата. Або ви маєте приятеля чи родича, що приїздить до Америки, і треба йому допомогти з переїздом від порту до місця призначення. Або хтось у вашій родині захворів, і вам потрібна медична сестра.

На всі ці й десятки інших проблем ви знайдете корисні інформації у згаданій брошурі. У більшості американських міст є такі інформаційні організаційні центри та допомогові організації під назвами „Громадська Рада" (Комюніті Кансіл) або „Комюніті Чест" або „Юнайтед Фонд" або „Гетс енд Велфер Кансіл" або „Юнайтед Комюніті Сервіс". По різних стейтах вони називаються по-різному, але подані вище назви дуже поширені. Шукайте їх у телефонній книжці, а якщо не знайдете — зверніться до публічної бібліотеки або до редакції місцевого часопису.

Знати, куди треба звернутися, це часто вже наполовину виграний бій за потрібну вам допомогу.

Американська Рада

Д-р Володимр Галан

1-ИЙ ЛИСТОПАД І НАШІ ЗАВДАННЯ

Доповідь виголошена на Листопадовому Святі у Філядельфії 31го жовтня 1965-го року

(2)

Але ми в Европі про це нічогісінько не знали, бо не було між нами зв'язку. Не було такого зв'язку й під час другої світової війни ні із З'єднаними Державами Америки, ні з Канадою, хоч там ми вже мали навіть своїх парляментарних послів. А американські поляки прислали уже в 1919 році цілий корпус генерала Галєра на допомогу Польщі . . .

Під час святкування 25-ліття Українського Конґресового Комітету я подав коротку історію громадської праці нашої філядельфійської громади, почавши вже від 1918 року, на те тільки, щоб пригадати, що наша теперішня праця, праця т. зв. політичної еміґрації є тільки слабим відбитком праці, веденої звичайною еміґрацією вже 40 років тому. Але й ця праця була невистачальною, і тому вона мусить бути посилена, коли хочемо мати державний успіх.

Завданням еміґрації не є будова України в Америці чи Канаді, — але використання наших зв'язків із західнім світом, нав'язання добросусідських відносин із суверенними державами — чого нам бракувало в 1917-му і в пізніших роках, чого бракує й тепер. І коли ми хочемо скликати Всеукраїнський Конґрес, то в першу чергу на те, щоб українська еміґрація в кожній країні Західньої Европи, Північної та Південної Америки виявила свої успіхи чи неуспіхи в нав'язанні цих добросусідських відносин.

У моєму житті я знаю кілька випадків, коли наші зв'язки трагічно недописали. Перший раз 30-го вересня 1919 року, коли ми здобули Київ і мусіли відступати. Другий раз 25 січня 1920-го року, коли наш політичний провід залишив армію напризволяще — і представники фронту були змушені взяти на себе відповідальність за політичний провід.

Влітї 1946 року, коли я, як представник ЗУАДК, приїхав на відвідини до Української Дивізії „Галичина" в Ріміні, в Італії, я застав там 10 000 української молоді за дротами, без усякого політичного і військового проводу, теж зданих напризволяще, з британським молодим сотником, як командиром табору.

Коли я вернувся до Риму, щоб піти на приватну авдієнцію до Папи Пія XII, звернувся до мене американський капітан із запитом, чи я знаю наших церковних достойників і чи вони надійний елемент для альянтів? Я відповів, що таке питання мене ображає, а коли він має інші запити, я дам відповідь після приватної авдієнції у Святішого Отця, призначеної на 1-шу годину. Капітан спам'ятався і перепросив мене за такий недипломатичний запит. Більше про це могли б сказати наші Римські Отці, які відбували ту поїздку зі мною.

У мене зродилось питання, чи ці терпіння потрібні? Чи не було іншого шляху?

Безумовно, такий шлях існує, але він побудований на: політичній єдності, розумінні й відповідальності політичного проводу.

Зроблені мною зауваги не є критикою чи то нашого першого Уряду, чи його військових керівників. Це була перша спроба державного будівництва, і вона випала напрочуд деобр.

Але невільно нам вкидатися в протилежність і твердити, що всі наші національні нещастя — це справа наших „ворогів і воріженьків", бо тоді ми самі підкошуємо свої сили. Безумовно, голод на Україні в 1933-му році це була справа большевицької партії. Але де були тоді наші боротьбісти — коцюбинські, хвильові та інші, коли Галицька і Дійова Армії УНР наступали на Київ і коли ціла Україна горіла протибольшевицьким повстанням?

Чи тепер стоїть нам хтось на перешкоді в об'єднанні наших громадських і церковних сил?

Для нас важливо, що ми живемо в місті братньої любови, де проголошено незалежність наймогутнішої нині держави — ЗДА; проголошено пропам'ятну Декларацію Незалежности; де 26 жовтня 1918 року представники поневолених Австрією народів підписали теж декларацію незалежности своїх народів, між ними й України; в цьому місті створено найбільшу українську гуманітарну інституцію, визнану не тільки урядом ЗДА, але й урядами усіх вільних країн — Злучений Український Американський Допомоговий Комітет.

Хай же Філядельфія буде тим зворотним пунктом у житті нашої іміґрації!

Від імени всіх комбатантських організацій, які об'єднують тих, що брали участь в зриві Першого Листопада, як і тих, що пішли нашими слідами, себто членів 1-ої Дивізії УНАрмії та Української Повстанської Армії — звертаємося до нашого світського і церковного проводу: злучайтеся, скличте Світовий Конґрес Українців та встановіть напрямні державної праці!

Коли дійсно святкуємо Першого Листопада, коли визнаємо ті ідеали, які присвічували українському державному проводові в день 1-го листопада 1918 року — з'єднаймо свої світські й церковні сили, наладнаймо зв'язок з Краєм, щоб грядучі події застали нас об'єднаними між собою та з державними приятелями поза кордонами України. Зокрема, щоб Америка та Канада зрозуміли і визнали боротьбу нашого народу за незалежність.

Хай цей заклик вийде з Філядельфії, де 1928-го року вперше відсвяткувала 10-річчя Першого Листопада — Стрілецька Громада.

Це буде дійсне святкування Першого Листопада, як державного нашого свята, це буде найкращою пошаною для тих, які склали свої голови за державне життя України. Щойно тоді, і тільки тоді, ми зможемо сказати із щирого серця, що зробили все, щоб і „славу і волю і честь, Рідний Краю, здобути Тобі".

(Кінець)

Нюарк, Н. Дж.

ЗА ОБНОВУ В ГРОМАДІ

На шлях кращого завтра в громаді вступили організації, установи та активні, провідні громадяни в Нюарку й околиці. Дискусії між членами ОБВУА, УЦК і УГК підготовили солідний грунт для нового періоду життя і суспільної праці в Нюарку. 18-го вересня в залі „Чорноморської Січі", коли звичайні збори Українського Центрального Комітету не могли відбутися з огляду на брак вимаганого статутом числа членів, голова цього комітету д-р Володимир Комаринський з особистої ініціятиви запитав платників УНФонду, які прибули на згадані збори УЦК як мандатора УККА, чи хто має які запити або внески.

У відповідь інж. М. Семанишин поставив внесок, щоб вибрати президію зборів платників Українського Народного Фонду, яка автоматичною силою голосування приявних стала б ініціятивною групою для переведення загальних зборів для заснування Відділу УККА в Нюарку і околиці.

Повищий внесок ухвалено всіма, крім одного, голосами, а вибрана президія в складі: д-р Степан Ворох, д-р Тарас Шеґедин і ред. Василь Пасічняк під головуванням д-ра Осипа Андрушкова, як ініціятивна група перейняли ведення зборів.

По ухваленні порядку нарад, в якім між іншим поставлено точку про вибір керівних органів відділу УККА для Нюарку й околиці, промовляли представники централі УККА з Ню Йорку: дир. канцелярії УККА ред. Василь Мудрий і організаційний референт УККА мгр. Іван Базарко, — про цілі УККА.

На внесок проф. д-р Миколи Чировського платники Українського Народного Фонду ухвалили створити Відділ УККА для Нюарку й околиці. Сотник Юрій Кононів з уповноваження Комітету, який він заступав, зложив таку заяву: „З хвилиною, коли починає діяти Відділ УККА для Нюарку й околиці, — Український Громадський Комітет автоматично розв'язується". Цю заяву присутні прийняли оплесками.

Збори 37-ма голосами представників організацій і фізичних платників УНФ, при одному голосі, який стримався, прийняли список комісії - матки і вибрали керівні органи в складі: Екзекутива Відділу: д-р Володими Гук — голова, мгр. Ярослав Рак і пані Анна Дубас — заст. голови, п. Володимир Мартинець — секретар, д-р Тарас Шеґедин — скарбник, інж. Олексій Данчук — орг. референт, д-р Микола Чировський — рефер. зовн. зв'язків, проф. Михайло Цяпка — імпрез. референт, ред. Василь Пасічняк — прес. референт, д-р Ілля Карапінка — фінанс. секретар, проф. Юрій Кисілевський — реф. сусп. опіки, — Контрольна Комісія: проф. д-р Осип Андрушків — голова, сотн. Юрій Кононів, д-р Лев Голінатий, мгр. Омелян Тарнавський, інж. Микола Семанишин — члени; Товариський Суд: д-р Степан Ворох, голова, мгр Адам Гординський, Орест Мостовий, пані Кононенко і Всеволод Будний — члени.

Екзекутива почала працю; рішила відсвяткувати листопадові та січневі роковини й робить заходи, щоб об'єднати всі організації та платників УНФ у відділі УККА та зактивізувати громаду для спільних завдань української політичної еміграції.

З огляду на те, що внаслідок невідбутих, але заповіджених зборів Укр. Центр. Комітету, як мандатора для завдань праці УККА, відбулися засновуючі збори Відділу УККА незгідно з вимаганим часом проголошення зборів, Екзекутива Відділу для правопорядку скликала загальні збори Відділу УККА на 6-го листопада 1965 на год. 7 веч. в залі Укр. Централі, 140 Проспект, Ірвінґтон, Н. Дж. („Свобода" ч. 139).

Тому, що провірка управнених до голосування на зборах вимагає дещо часу, Екзекутива просить всіх платників явитися скорше на залю зборів з доказами вплати на УНФ за три останні роки, як також радо буде вітати всіх, що схочуть доповнити свої залеглі датки за три останні роки, або в канцелярії Відділу УККА, 140 Проспект ев., Ірвінґтон, Н. Дж., в понеділки, середи і п'ятниці 8 - 9 веч. або безпосередно перед самими зборами.

В Нюарсько - Ірвінґтонській громаді щораз сильніше унаглядноється зрив доброї волі і намагання створити атмосферу правопорядку. Тому також Екзекутива Відділу УККА уважає, що для осягнення цього треба, щоб в першу чергу проводи установ, в тому-ж вона, зокрема шанували постанови статутів і права виборців. Це останнє було основною причиною до скликання чергових зборів Відділу УККА згідно зі всіми вимогами його статуту.

Скликання зборів, оголошення, льокаль ітд коштують гроші і багато енергії, які можна було ужити на інші цілі. Але коли дивимося на дальшу мету, і маємо на увазі важну ціль: відному здорової атмосфери, нормалізацію приязних відносин і упорядкування пляної праці товариств і цілої громади, то згадані кошти маліють до нуля.

Наше завтра і успіхи залежатимуть не від того, чи зуміємо втримати в рядах суспільних працівників тих нечисленних, що вже знесилюються від „перевантаження постами", але від того, чи ціла громада створить новий ентузіязм для суспільних завдань, який з черги дасть їй нових борців за українські ідеали тут і там в Україні.

В системі УККА і його нашого Відділу є великі можливості праці для повищих завдань, і є всі познаки, що в нашій громаді назріла зміна для обнови.

Василь Пасічняк,
реф. преси і інформ.

Членам ОбВУА та всім кол. Воякам подаємо болюче сумну вістку, що дня 5-го листопада 1965 р. в лікарні в Ню Йорку, відійшов несподівано до Великого Звіту на 76-му році трудолюбивого життя

✠

**СВ. П.
Д-р ВОЛОДИМИР КАЛИНА**

б. старшина УСС і УГА, учасник визвольної боротьби України, основоположник, секретар першої Головної Управи та довголітній член Нюйоркського Відділу ОбВУА, директор Військово-Історичного Інституту при НТШ.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Достойній Родині Покійного Побратима по Зброї, передаємо вислови найглибшого співчуття.

УПРАВА ОбВУА — Відділ НЮ ЙОРК

Членів ОбВУА, всіх б. Вояків та Громадянство повідомляємо з великим смутком, що дня 5-го листопада 1965 р. в Ню Йорку відійшов у засвіти

✠

**СВ. П.
Д-р ВОЛОДИМИР КАЛИНА**

б. учасник визвольної боротьби України в рядах Леґіону УСС і УГА, член-основоположник і секретар першої Головної Управи Об'єднання б. Вояків Українців в Америці, директор Військово-Історичного Інституту при НТШ в Ню Йорку, відомий науковець і педагог та визначний громадський діяч в краю і на еміграції.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Родині висловлюємо глибоке співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА ОбВУА

Замість квітів на домовину
св. п. д-ра СТЕПАНА ВИТВИЦЬКОГО
Президента УНР в екзилі
складаємо 40.00 долярів
на побудову пам'ятника на Його могилі.

Достойній Родині складаємо вислови найглибшого співчуття на руки ВП. Пані Дарії Витвицької, членки нашої організації.
САМОСТІЙНИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ в Ню Йорку

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. Пана Президента Української Народньої Республіки в екзилі
Д-ра СТЕПАНА ВИТВИЦЬКОГО
складаємо через редакцію „СВОБОДА"
100 долярів (сто)
на Фонд Побудови Пам'ятника на Його Могилі.

Ведьмишановній Його Родині, висловлюємо наше глибоке співчуття.
Д-р Микола і Олександра ТЕРЛЕЦЬКІ

У пам'ять Дорогого нам
Д-ра Степана Витвицького
Президента Української Народньої Республіки в екзилі,
складаємо 50 долярів
на Дар Українському Воєнному Інвалідові.
Д-р Олег і Людмила ВОЛЯНСЬКІ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра Володимира Калини
20.00 долярів
на Фонд Суспільної Служби Українських Комбатантів зложили
Надія і Ярослав ПАСТУШЕНКИ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра Володимира Калини
складаємо 25.00 долярів
на Наукове Товариство ім. Т. Шевченка
СОХАН Ольга, д-р Олег
Володимир і Ігор з рідними

Замість квітів на свіжу могилу
св. п. д-ра ВОЛОДИМИРА КАЛИНИ
складаємо:
$15.00 на Дар Українському Воєнному Інвалідові
$10.00 на Братство „Броди-лев".

Достойній Родині передаємо вислови найглибшого співчуття на руки ВП. Пані м-гр Ольги Калина, членки нашої організації.
САМОСТІЙНИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ в Ню Йорку

Замість квітів на могилу
д-ра ВОЛОДИМИРА КАЛИНИ
члена нашого Відділу,
складаємо 15 долярів
на Фонд Українських Інвалідів.
ЗАПОРОЗЬКА СІЧ — Відд. 117-ий УНС
Ню Йорк, Н. Й.

В глибокім смутку повідомляємо Родину та наших Приятелів, що
В 10-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
бл. п. о. Якова Мухнацького
Жовківського Декана та
в 1-шу РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
бл. п. Стефанії з Баранських Мухнацької
дружини покійного о. Якова
наших Найдорожчих Родичів та Дідуся і Бабці
відправиться
ПАНАХИДА ТА ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ
в ЙОНКЕРСІ, Н. Й.
в неділю, 14 листопада 1965 р.
о год. 8:15 рано
Про молитви Заупокійних просять:
о. ОМЕЛЯН і ДАРІЯ ШАРАНЕВИЧІ
ЕВГЕНІЯ і ЗЕНОН КОРЧИНСЬКІ
ДАДА і АЛЕКСАНДЕР СЛОНЕВСЬКІ
МАРТА ШАРАНЕВИЧ

Пассейк, Н. Дж.

ТОРЖЕСТВО З ПРИВОДУ 40-ЛІТТЯ УПЦЕРКВИ

Пассейк, Н. Дж., — Неділя 31-го жовтня була однією із найгарніших в історії цілої громади і православної і католицької.

З приводу 40-ліття церкви св. Вознесіння прибув із Філядельфії на це торжество Його Блаженство Владика Митрополит Іоан та оо митрофорні: Іван Гундяк, д-р Клодницький, А. Селепина й оо. протоєреї: М. Харіщак, В. Желехівський, Мих. Земляченко й місцевий парох о. митрат Т. Форостій. В їх сослуженні відбулася Соборна Служба Божа, до якої гарно співав хор під диригентурою проф. О. Головацького.

Владику **Митрополита** впроваджено до церкви в супроводі процесії під час сипання цвітів під ноги дітьми. У притворі церкви Владику Митрополита привітав предсідник Церковної Ради хлібом і сіллю Петро Дуткевич, а в дверях церкви її настоятель о. митрофорний протоєрей Т. Форостій. Співав хор під дир. О. Головацького. Враження було незабутнє, вірні виповнили церкву по вінці. Службу Божу начав наймолодший із отців митратів, парох церкви св. Вознесіння, о. Т. Форостій, якого за майже 30 літню працю в Українській Правосл. Церкві Владика Митрополит Іоан нагородив митрою. Зворушливу проповідь сказав Митрополит. По Службі Божій **піднесено** многоліття Владиці, священству, українському народові та державі, в якій проживаємо.

По церковних церемоніях в залі церкви відбувся бенкет. Понад 300 людей засіло за столи, а понад 200 з болем серця розійшлось додому, бо не було місця. Як вже сказано вище, вперше в історії цієї громади, запанував тут всевладно екуменічний дух. Зібрались громадяни без різниці віровизнання. Це робило незабутнє враження. Зібрались представники всіх організацій, а їх є тут понад 15. Були і професіоналісти - лікарі.

Бенкет розпочав молитвою Митрополит Іоан. Він перший промовляв. Промовляли всі присутні отці, представники Організацій, а від лікарів гарно промовляв д-р Борис Филипчак, який прибув на бенкет із дружиною. З дружинами прибули ще лікарі: д-р М. Міґоцький, д-р Євген Грабарчук да д-р М. Бих, які зложили на будову нової церкви по $100. Зложили свої щедрі пожертви й всі Організації, і то деякі понад $100, так, що всіх пожертв зібрано $3.400. А з приводу тих всіх торжеств, пов'язаних із 40-літтям, зібрано понад $9.000.

Гарне було це торжество. Було воно яскравим виявом почувань всього громадянства й виразною вказівкою, куди бажає собі це громадянство йти. А хоче йти до єдности й то на кожному відтинку українського життя в діяспорі. На це повинні звернути свою увагу так вищі керівні органи церковні та світські. Розбиття гнобить українську громаду. Нехай недільне величаве торжество, що відбулось в Українській Православній громаді, стане прикладом для всіх нас на **американському** ґрунті.

(пвк)

„Соборне весілля" в Шикаго

Атракцією в суботу 18-го вересня в Шикаго — було вінчання Христини і Віктора Таранів.

Панна Христина, дочка інж. Юрія Дачишина відомого діяча в націоналістичному русі, котрий за свою діяльність був засуджений на досмертну тюрму окупаційним польським урядом, член 423 Відд. УНС ім. Е. Коновальця, голова 16-го Відд. ОДВУ ім. Ю. Вассияна в Шикаго, і пані Марії Гарасовської-Дачишин, відомої артистки-малярки та суспільної діячки, — вибрала собі нареченого пана Віктора Тарана, що походить із Чернігівщини, рід **якого** вславлявся старшинами на Запорізькій Січі.

Дружками молодої були: Керол Медіма, Марта Дачишин і Рома Дачишин а дружбами молодого: Леонід Луців, Ярослав Клюковський і Богдан Яцура. Старостою був д-р Тома Лапичак, а пані Наталія Іванів була свахою.

Вінчання довершив о. декан Білецький в Катедральному Соборі св. Володимира при співі хору „Боян" під диригентурою проф. І. Трухлого.

В родині Дачишинів і Гарасовських були ще панство Козаки з Торонта та дві бабці, що одній добігає 90-тка — пані Дачишин і друга бабця пані Гарасовська, що рік тому приїхала з Польщі. В родині молодого був батько, та дальша рідня, приятелі та знайомі.

Панна Христина Дачишин, — абсольвентка **Інституту** мистецтва та Університету Іллиной, тільки що закінчила успішно студії, здобуваючи дві нагороди. Вона покінчила курси українознавства із „золотим" свідоцтвом, б. пластунка, член Т-ва „Обнова".

Пан Віктор Таран стоїть перед укінченням інженерських студій, має талант винахідника в ділянці електроніки. Живучи в Арґентині, ще малим хлопчиком утратив свою дорогу маму.

Того самого вечора в залі Фереррa Манор відбулося весільне прийняття при участі 150 гостей.

Староста д-р Тома Лапичак був тостмайстром. Він був безконкуренційним в цій ролі.

Оркестра проф. Чіжика В. грала дуже добре, був відомий актор п. Любо Цепинський.

Незабутнє і миле враження зробило на присутніх це весілля. „На многії і благії літа, щасти їм Боже!"

А. І-нів

В АМЕРИЦІ Й У СВІТІ

ЮҐОСЛАВСЬКИЙ ДИКТАТОР ТІТО ВАЖКО ХВОРІВ ГРИПОЮ, пролежавши цілий місяць. Тому, що Тіто має вже 73 роки — юґославські комуністи стурбовані питанням про наслідника Тіта. Найповажнішими кандидатами є віце-президент Александер Ранковіч та голова юґославського однопартійного „парляменту" Едвард Кардель.

ІНДІЯ ДІСТАЛА ВІД СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ два ескадрони, або 24 суперсонічних джетових бомбовиків типу МІҐ 21 — виявила пакістанська преса. Політичний наслідок тієї достави — передбачають коментатори — буде такий, що Пакістан припинить свої старання направити взаємини з Москвою та звернеться ще ближче до Пейпінґу.

НЕДАЛЕКО КАЇРО В ЄГИПТІ СТАЛАСЯ ВАЖКА КАТАСТРОФА: автобус, переповнений подорожніми, головно студентами з недалекого університету, з'їхав із шляху, переламав бар'єр та впав із висоти 20 стіп у Ніл. Згинуло 62 особи, 19 врятовано. Нурці видобули деякі тіла з автобусу, інші — з річки. Водій згинув і тому трудно устійнити причину катастрофи.

Посмертні згадки

МАРҐАРЕТА НАРУШЕВИЧ, членка і книговод 489 Відділу УНС в Ню Йорку, померла по короткій та тяжкій недузі, дня 7 жовтня 1965 року на 44 році життя. Полишила в смутку мужа Євгена, кузинів Аллу, Ростислава та Галину.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Шиптко, секр.

БОГДАН М. САЛАВАЙ, член 254 Відділу в Ню Бритен, Конн., помер дня 14 жовтня 1965 р. на 50-му році життя. Покійний народився в Мэрідeн, Конн. Полишив у великому смутку дружину Ольгу, родичів і одну сестру. Похорон відбувся 18 жовтня 1965 р. з Укр. Православної Церкви на укр. цвинтар.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Романишин, секр.

ПАВЛИК ЮЛІЯ (з дому Зенон), член Т-ва Укр. Січ — 170 Відділ УНС в Джерзі Ситі, Н. Дж., померла 26 жовтня 1965 р. на 76 році життя. Покійна приїхала до Америки 16-літньою дівчиною з с. Углиця, пов. Сянок, Зах. Україна. Полишила в глибокому смутку чоловіка Григорія, 4 дочки Марію, Анну, Ольгу і Галину і 2 синів Володимира і Івана та 11 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся 29-го жовтня 1965 р. з похор. заведення І. Ковальчика до укр. кат. церкви св. Петра і Павла, а відтак на цвинтар Святого Імени в Джерзі Ситі, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Д. Дидик, секр.

ДЕСИ ВРУБЛЕВСЬКА, членкиня Б-ва св. о. Николая — 5 Відд. УНС в Асторії, померла несподівано дня 28-го жовтня 1965 р. на 55-му році життя. Покійна народилася 13 червня 1911 р. в Віннiпег, Канада. Полишила в смутку чоловіка Рок, 2 синів, 1 дочку і 10 внуків та родину в Канаді. Похорон відбувся 27 жовтня 1965 р. з Католицької Церкви на цвинтар Кальварія, при участи родини, приятелів і членів 5-го Відд.
Вічна Їй Пам'ять!
І. Сидор, секр.

СТЕФАНІЯ БУРЧИЦЬКА з дому Матковська, членкиня 301 Відд. УНС ім. Дм. Вітовського в Шікаґо, Ілл., упокоїлась 4 жовтня 1965 р. Покійна народилась 11 червня 1889 р. в Красній, пов. Турка над Стриєм, Зах. Україна. До Америки прибула 1951 р. та від того часу була членом УНС. Полишила в великому смутку: сина Йосифа з родиною в Польщі, дочку Галину з родиною в Україні, сестру Дору Савчак в Честер, Па., сестру Євгенію з родиною на Україні, брата Ярослава Матковського з родиною. Похорон відбувся 7 жовтня 1965 р. з пох. заведення до Катедри св. Володимира, а звідси на цвинтар в Elmwood до родинного гробу, при участи родини та членів Відділу.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Врублівський, секр.

Збори Відділів УНСоюзу

П'ЯТНИЦЯ, 12 ЛИСТОПАДА 1965 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ — 371-ий Відд. в Січовій залі. Прохається, членів платити свої вкладки на зборах Відділу. — Ю. Веранюк, секр.

ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запорожська Січ — 155 Відд. о год. 7-ій веч. у приміщенні УНДому при Стейт Ст. у Перт Амбой, Н. Дж. Проситься всіх членів прибути і вирівняти свої членські вкладки. — Управа Відділу.

ТАРЗАН, ч. 5 527 Справа подружжя

Маріо Мореллі в ролі Тарзана переконав Велу в тому, що її любить.

— Гратуляції вам обом, — сказав Воллес. — Але тепер... Як стоїть справа з моєю послугою?

— Очевидно, справа скарбів, — сказала Веле. — Я вже подбаю про це, щоб ваші носії мали що нести... А тоді Тарзан і я зможемо обговорити справу подружжя!